

Per què anem al cinema?

Cada dia i els tres-cents seixanta cinc de l'any, les fosques sales dedicades al cinema ens esperen, seductores. Estan sempre de guàrdia. No tanquen mai. Com les clíniques i els hospitals. Però millor encara: no tenen llistes d'espera. I com més a prop d'elles visquis –són molt gregàries, s'apleguen fent pinya a les ciutats– podràs triar i remenar *tutti quanti*. Sense anar gaire lluny, a Lleida disposem de vint sales cinematogràfiques, entre petites –cada cop més– i colossals. Això vol dir que podem escollir d'entre unes 20 pel·lícules i unes 5.000 butaques diàries... Però, per què hi anem?

Per evadir-nos de la trista realitat, diu el tòpic. Conscient, la indústria de Hollywood veu l'espectador com una entrada. Per a **Alfred Hitchcock** el cinema és una sala amb buta-

ques que cal omplir de públic. I el rectangle de la pantalla un aparador d'emocions, amb trossos sagnants de vida i de pastissos que ensaliven. En la foscor anunciada i hipnòtica de la sala –una foscor anònima, poblada, nombrosa– desitgem retrobar-nos amb el drama, és a dir, amb la vida on algú n'ha eliminat els moments avorrits. I així, gràcies a l'anonimat que res té a veure amb la litúrgia social d'anar al teatre, aprenem a riure i a plorar, sobretot plorar!, en una ininterrompuda sessió contínua que ens educa sentimentalment. Perquè les pel·lícules són, com en *El festí de Babette*, un banquet d'afectes. **Orson Welles** creia que anem al cinema per pujar a un trenet elèctric de juguina, mentre **Jean-Luc Godard** defensa que el cinema és la veritat a vint-i-quatre imat-

ges per segon, on segons **Andrei Tarkovski** l'espectador és un caçador del temps perdut, un comprador d'experiències no satisfetes. O, com exemplifiquen **Ingmar Bergman** i **Woody Allen**, una visita al psiquiatre sense haver de demanar hora... En tot cas, l'espectador *normal* –un altre dia parlaré de l'anormal, el *cinèfil!*– va al cine per poder veure el que li agrada desitjar i que mai del món no hi anirà per veure allò que detesta en la quotidianitat. Perquè si parlem de desig, de plaer i de gaudi, anem a mullar-nos tot *Cantant sota la pluja* sabent que des del moment que hem decidit comprar l'entrada fins que, tot flotant, abandonem la sala, ens haurem amarats d'il·lusions frustrades –momentàniament– i que el balsàmic *the end* ens reviscolerà amb més vehemència que la que mai podrà somniar el *Car(ali)ot* Rovira traient mostatxo com el Hamlet cagadubtes treu cinisme davant el crani nacionalitzat del pobre bufó lorik. Continuarà.

mençar a penjar a internet unes cròniques

sobre la vida diària a Bagdad els dies previs a l'atac i durant la posterior ocupació. Aquestes notes cibernètiques contenen des de descripcions de la seva música preferida fins a crítiques al règim de Hussein i als invasors, i aviat van atreure lectors d'arreu del món. En el moment de la invasió a Iraq per les tropes anglo-americanes aquest dietari va esdevenir un testimoni extraordinari dels fets.

Títol: *Quadern de Bagdad*

Autor: *Salam Pax*

Editorial: *La Magrana*

